

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENİ
ONLINE
SİNEMA
DERGİSİ

MUTANT AKADEMİSİ'NDE İLK DURAK X-MEN: BİRİNCİ SINIF

4 DALDA OSCAR® ÖDÜLÜ ADAYI

EN İYİ FİLM - EN İYİ UYARLAMA SENARYO - EN İYİ KADIN OYUNCU - EN İYİ YARDIMCI ERKEK OYUNCU

WINTER'S BONE UNUTULMAZ BİR FİLM
SİZİ SARSMAYI HEDEFLİYOR VE BUNU BAŞARIYOR.

GERÇEĞİN PARÇALARI

WINTER'S BONE

bir
wif

Şimdi

DVD
VIDEO

ve

VCD 'de

tiglon

Ücretsiz PDF kitap Arşivi: <https://trantey.org>

TERRENCE MALICK'İN GİZEMLİ YAŞAMI

GERİDE BIRAKTIĞIMIZ 64. CANNES FİLM FESTİVALİ'NDE KİMİLERİNCE 'SKANDAL', KİMİLERİNCE 'REZALET' düzeyinde kabul gören iki şeyden biri Lars von Trier'in saçma esprilerinin yarattığı infialdiyse, diğeri de Terrence Malick'in filminin galasında da, gösterim sonrasındaki basın gösteriminde de, hatta Altın Palmiye'yi kazandığında da ortalıkta görünmemesiydi. Cannes gibi sinema camiasının boy göstermek için can attığı bir etkinlikte böyle büyük bir yönetmenin hayranlarıyla oynadığı 'saklambaç' en hafif deyimle acayip bir tablo çiziyordu. Ama tabii Terrence Malick'i az çok bilen sinemaseverler bu adamın ne derece 'münzevi' bir yönetmen olduğundan da haberdarlar. Hatırlayanlar olacaktır, 1999'daki Oscar töreninde "İnce Kırmızı Hat"la (The Thin Red Line) en iyi yönetmen dalında aday olduğunda da, ekran beşe bölünüp tüm adaylar kadrajdayken, Terrence Malick isminin üzerinde yalnızca bir fotoğraf vardı: Hazret orada da yoktu!

Cannes Film Festivali bittikten sonra, İngiliz Independent gazetesinde bir yazı yayımlandı. Şu an okuduğunuz bu yazının başlığını taşıyan bir yazı... Gazetenin önemli eleştirmeni Geoffrey Macnab imzasıyla çıkan yazıda Malick'le ilgili kimini bildiğimiz kimini bilmediğimiz hoş anekdotlar mevcuttu. Bu yazının bazı kısımlarını serbest vezinde sizinle paylaşmak istiyoruz. Böylece, filmlerinin arasına Kubrick'i bile kıskandıracak kadar uzun yıllar sokan, şöyle ilaç için olsun elle tutulur bir söyleşi vermeyen, basında eski filmlerinin setinde çekilmiş bir iki fotoğrafının dolaştığı bu 'gizemli' adamı bir parça da olsa daha yakından tanıyacaksınız.

Harvard'da felsefe okumuş; özellikle Heidegger. Filmlerinde etkisi zaten yoğun biçimde hissediliyor. Bir süre Oxford'da da okumuş ama okulu bitirmediği söyleniyor. Magdalen Koleji'nin internet sitesinde de adı 'kayıp mezunlar' arasında geçiyor. Okulu bitirdikten sonra öğretmenlik ve gazetecilik yapmış.

1973 tarihli ilk filmi "Kanlı Topraklar" (Badlands), büyük bir auteur adayı olarak selamlanmasıyla sonuçlandı. 1978'de ikinci filmi "Cennet Günleri"ni (Days Of Heaven) çektikten sonra "İnce Kırmızı Hat"a kadar 20 yıl kamera arkasına geçmemesinin nedeni ise hâlâ sır. İsminin etrafında oluşan bu gizem halesi 'film aleminin J.D. Salinger'ı' olarak anılmasının yolunu açtı. Gizem bu adamın sinemasına olan merakı artırıyordu.

"İnce Kırmızı Hat"ı kurgularken bir adam kurgu odasına gelmiş ve Terrence Malick'i sormuş. Orada olmadığı söylenince de "Umurumda değil, o olmasa da onun durduğu odada şöyle bir bulunsam o da bana yeter" diye yanıtlamış. Amerikalı film

eleştirmeni James Hoberman'ın dediği gibi, "Başka filmlerin hayranları varsa, Malick'in filmlerinin müritleri var."

13 yıl evli kaldığı eski eşi Michele Morette kocasının ofisine girmeye asla izni olmadığını, bir kitabını ödünç alabilmek için önce Malick'in aynı kitaptan bir nüsha daha edinmesini beklemek zorunda olduğunu açıklamış bir keresinde. Malick kitaplarını ve kasetlerini de yüz üstü bırakmış ki, kimse ne okuyup dinlediğini bilmesin...

Ailesiyle ilgili bir başka rivayet de şöyle: Erkek kardeşi Larry, ünlü gitarist Andres Segovia'dan dersler almak için İspanya'ya gitmiş. Lakin elini kırınca hevesi kursağında kalmış, intihar etmiş.

Onun sinemasıyla ilgili bir kitabı bulunan Hannah Patterson, bu münzevi duruşun tüm ilgiyi filmlerine yönlendirdiğini düşünüyor: "Söyleşi vermemesi, göz önünde olmamasından kaynaklı bir gizem söz konusu. Bu sayede onun yerine filmleri konuşuyor. Bir bakıma, bir yönetmenle ilgili ne kadar az şey bilerseniz, filmlerine o kadar çok yoğunlaşırsınız. Öbür türlü, psikolojik olarak filmlerine yönetmenle ilgili bildiklerinizi ilıştırıyorsunuz."

1998'de İngiliz belgeselci Leslie Woodhead'den 1996 Atlanta Olimpiyatları'nın altın madalyalı Etiyopyalı maratoncusu Haile Gebrselassie'nin hikayesini çekmesini istemiş ve "Endurance" isimli bu filmin yapımcılığını üstlenmiş. "Bir yıldan fazla bir süre birlikte çalıştık" diyor Woodhead. "Sanırım o dönemde onun telefon numarasını bilen Amerika'daki yegane insan bendim."

Ben Stiller'in "Zirtapoz"unun (Zoolander) koyu bir hayranı olduğu, filmi birkaç kez izlediği ve repliklerini söylemekten hoşlandığı da sizi şaşırtabilir. Stiller bir keresinde filmdeki karakterin kıyafetlerini giyip ona özel bir doğum günü videosu yollamış.

Şu an IMDb'de onun ismine tıklarsanız, filmografisinde 2012'de bir "Untitled Terrence Malick Project" göreceksiniz. Demek ki filmlerinin arasındaki uzun molalar tarih olmak üzere. Gelgelelim, an itibarıyla post-produksiyon aşamasında görünen, Ben Affleck, Rachel McAdams, Javier Bardem ve Rachel Weisz'in oynadığı söylenen bu filmle ortalıkta daha fazla görüneceğini sanıyorsanız, avucunuzu yalarsanız! [\[1\]](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UÇUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, EBRU ÇELİKTUĞ, MÜJDE İŞİL, MÜGE TURAN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

X-Men: Birinci Sınıf (X-Men: First Class), Felekten Bir Gece Daha (The Hangover Part II), Koğuş (The Ward), Ateşli Oda (Habitación En Roma), Gördüğüm En Güzel Kadın (La Prima Cosa Bella), Kaledeki Yalnızlık, Dehşet Evi (Secuestrados), Sevimli Cüceler Cino Ve Jülyet (Gnomeo & Juliet).

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

24 TRENDEKİ YABANCI

Marilyn Monroe'nun doğum gününü her yıl kutlayacağımızın sözünü vermiştik geçen yıl... Sözümüzü tutuyoruz...

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Amerikan bağımsız sinemasının büyük ustası Gus Van Sant, Shakespeare'yen bir trajedinin göbeğinde: Benim Güzel Idaho'm.

28 AİLE OYUNU

Siyah Kuğu (Black Swan), Yaramaz Harry (Deconstructing Harry), Broadway Üzerinde Kurşunlar (Bullets Over Broadway), Ufak Sahtekarlıklar (Small Time Crooks), Yok Ya! (Anything Else).

32 SAPIK

Film Çözümlemeleri-5 (Fırtına), Belgesel Sinema 2009-2010, Almanya'dan Yepyeni Filmler: Ölüm Bizi Ayrana Dek, Restless, Karanlık Yıldız (Dark Star).

X-MEN: BİRİNCİ SINIF

ORJİNAL ADI X-Men: First Class

YÖNETMEN Matthew Vaughn

OYUNCULAR James McAvoy,
Michael Fassbender, Kevin Bacon,
Jennifer Lawrence, Rose Byrne,
Oliver Platt, Jason Flemyng,
January Jones, Nicholas Hoult

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 132 dk.

DAĞITIM Tiglon

Dahili mekanlar, CIA ajanlarının çalışma yöntemleri, SSCB cenahındaki tipler, teknolojik araç-gereç, 'bölünmüş ekran', sanki Bond'dan alınırken, bunun "X-Men" filmi olduğu da unutulmuyor.

İNSAN TÜRÜ! 20. YÜZYILDA 'KABUL ETTİRİLMİŞ' STANDART ŞEKİL VE NİTELİK:

Alt türlere egemen, sömürgeci, beyaz ve Hristiyan! Kendi arasında güç paylaşımı nedeniyle savaşa da, siyah, sarı ve benzeri ırklarla, farklı inançları benimsemişler üzerinde baskı kuruyor... Bir de, 'telekinezi', 'telepati' gibi beyin faaliyetlerine bağlı yetenekleri aşırı gelişmiş bazılarıyla, hayvanlara özgü fiziksel etkinliklere ya da elementleri üretip yönetme üstünlüklerine sahip bazılarının oluşturduğu evrim geçirmiş 'mutant' türünü keşfettiğinden bu yana, bilinen oyunlarını oynuyor. Yani, bu 'genetiksel mucizelerin' varlığını önce reddediyor; sonra ortak tehlikelere karşı işbirliği yapıp onlardan yararlanıyor; işi bitince tümünü yok etmeye çalışıyor ya da kendisi gibi olmaya zorluyor... Ve daha bir yığın 'numara'! Doğaldır ki, etki de tepkiyi doğuruyor... Nasıl? Tanıdık mı geldi?

"X-Men" serisiyle, Marvel Comics yazar ve çizimleri, DC Comics'le rekabetlerindeki anti-kahraman kreasyonlarını gerçek dünyanın ve özgürlük peşindeki bireylerin yakıcı sorunlarına çok fazla yaklaştırmayı bilmişlerdir. Mesele, siyasi, ekonomik, kültürel çerçeveleri çizilmiş ve her tür insanın bu çerçeve içinde hareket ederek 'özgür zannettiği' bir sistemde, farklı dış görünüş ve çizgi dışı niteliğe sahip, mutasyona uğramış 'bilinmeyenlerin' gerçekte ne kadar özgürleşebilecekleridir.

Seri, kendi sesini ve duygularını duyurup hissettiremeyen genç nesil, marjinal, azınlık, 'uyumsuz' ve benzeri herkesin özdeşleşebileceği, bilhassa filmleri takip edenlerin de -inkar edilemez biçimde- karakterlerin özelliklerinden kendisine yakın gelen birisine sahip olmak için düşlerini beslediği bir 'özgürleşme alanıdır'. İşte bu nedenle de, 1970'lerin ortalarından itibaren Christopher Claremont tarafından 'altın çağı'na taşınan "X-Men", giriftliği denli dinamikliği ve bu dünyaya ait olma nedenleriyle mıknaş gibi çekicidir.

Şükür ki, "X-Men" başlığı altında çekilen, bundan önceki dört sinema filmi de, çizgi romanın

cazibesini arttırıcı etkilerde bulundular. Bryan Singer 2000 yılında ilk "X-Men"le tanıştırdığında seyirciyi, açılış sahnesiyle "X-Men: Birinci Sınıf"ın girişini de sunmuş oluyordu: 1944 Polonya'sında Nazi toplama kampının kapısında birbirinden koparılan bir anne-oğul! Bu sahne, daha sonra Magneto olarak ünlenip tüm bir insan-mutant savaşının anahtarı olacak 'manyetik adam' Eric Lehnsherr'le, derin devletin bilgisi dahilinde kuracağı 'kayıt dışı' okulunda genç mutantları eğitecek, akılları okuyup kontrol edebilen 'telepatik' lider Charles Xavier arasındaki çatışmanın da temeli. Çünkü ünlü Nazi doktoru (katili), esirler üzerinde yaptığı vahşi deneylerle tanınan Josef Mengele'den esinle yaratıldığı açık olan Sebastian Shaw, mutantlığını keşfettiği Eric'in gözleri önünde annesini öldürerek, onun acı ve öfkesini ruhuna kazıyor. Aynen, el bileğine kazınmış 'esir no'su gibi!

Yine Singer tarafından yönetilen "X-Men 2" (X2) ve kendisi her anlamda başarısız olacak "Superman Dönüyor"u (Superman Returns) çekmek için ayrıldığında bu kez Brett Ratner'in imza attığı "X-Men: Son Direniş"te (X-Men: The Last Stand) öykülenen Xavier-Magneto mücadelesinde, işte bu 'çocukluğun silinemez anısı' görünmez bir etken hep. Devam filmlerinde, insanlarla olabildiğince uzlaşarak şiddetten uzak çözümleri savunan Xavier ile hükümrancılığın mutantlara geçmesi için açıkça savaşı savunan Magneto'nun çatışmaları ya da 'ortak düşman'a karşı işbirliğine gittikleri zamanlarda huzursuz eden sorun, bu yeni filmde eksene yerleştirilmiş: Magneto'nun öfkeyle sükûnet arasındaki çizgide durma konusunda zorlanması, intikam almanın iştah açıcılığına kapılması!

İlk üç filmdeki Xavier ekibinde önemli role sahip ve "X-Men: Birinci Sınıf"ın bir planında da esprili biçimde yer alan, 'metal iskeletli kurt adam' Wolverine'in kendi hikâyesini anlatan dördüncü film "X-Men Başlangıç: Wolverine'den (X-Men Origins: Wolverine) sonra, öykü diğerleri için başa dönmüş. İyi yetiştirilip eğitilmiş Xavier ile üzerinde deneyler yapılmış Magneto'nun

İngiliz, İskoç, Alman,
Amerikan oyuncuların
oluşturduğu
uluslararası kadro,
serinin zengin
mutantlar galerisine
kendi dramatik
hikayelerini ekliyor.

çocukluklarına kısaca göz atıp, 1962 yılına odaklanmış. Bu tarih iki açıdan önemli: Soğuk Savaş'ın nükleer felaketle sonuçlanmasından -neredeyse- kıl payı dönüldüğü, iki süper güçten birinin Türkiye'ye, diğerinin Küba'ya nükleer başlıklı füze yerleştirme planlarıyla başlayan bunalım. Diğeri ise, bildiğimiz James Bond filmlerinden ilki olan "Doktor No"nun (Dr. No) gösterime girmesi. Önemliler, zira CIA ile işbirliği yapıp genç nesilden mutantları toplayan Charles'la Erik, bu bunalımda direkt rol üstlenip nükleer felaketten sonra insan ırkının üzerinde hakimiyet kurmak isteyen eski Nazi Shaw ve ölümcül mutantlarını engellemeye çalışırken, öyküleme aynen bir Bond filmi kıvamı ve tadında.

Dahili mekanlar, CIA ajanlarının çalışma yöntemleri, SSCB cenahındaki tipler, teknolojik araç-gereç, 'bölünmüş ekran' vs, "Kick-Ass" gibi

ilginç işler yapan İngiliz Matthew Vaughn tarafından sanki Bond'dan ödünç alınırken, bunun bir "X-Men" filmi olduğu da hiçbir karede unutturulmamış.

İngiliz, İskoç, Alman, Amerikan oyuncuların oluşturduğu uluslararası kadro, serinin zengin mutantlar galerisine kendi dramatik hikayelerini eklerken, keşfedeceğiniz çok ayrıntı olduğunu eklemek gerek. Bunlardan en hınzırı da, "Vahşi Koşu"da (Marathon Man) eski Nazi'nin kendi bıçağıyla ölmesi gibi, burada da yine bir Nazi katilin kendi madeni parasıyla ölmesi.

"X-Men" serisi hedefi beşte beş tutturmuştur. [X]

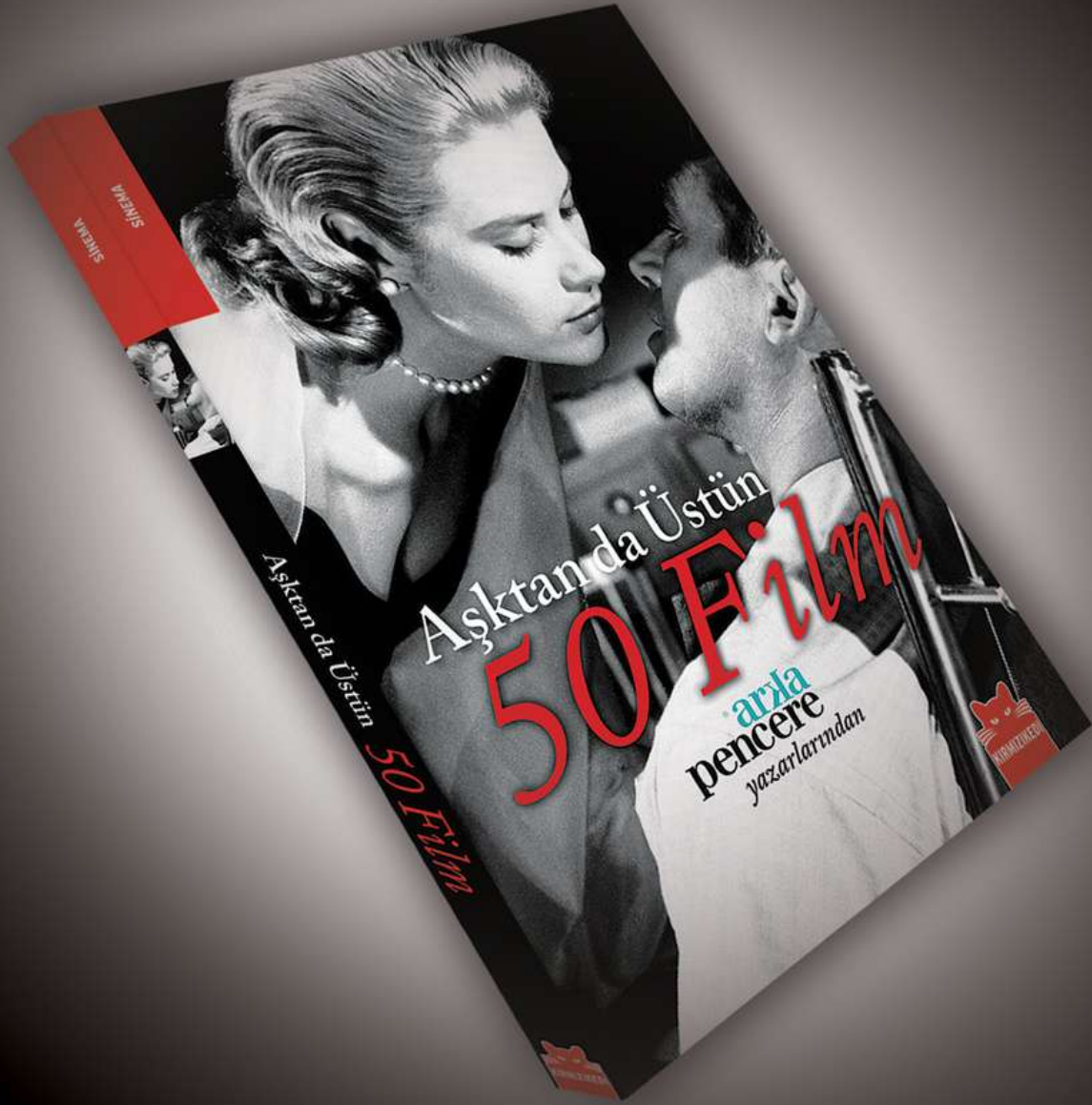

Panavision'ın 'anamorfik' mercekleri sayesinde zevki katlanan gerçek 'geniş ekran' hissi.

Marvel ve tabii "X-Men" filmlerinde alıştığımız, jenerik bitimi sürpriz sahnenin yokluğu!

Altı yazar, altı ayrı üslup, 50 başyapıt...

Cem Altınsaray, Tunca Arslan, Kemal Ekin Aysel, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın tarafından kaleme alınan bu filmler, okuyucuyu sinema tarihinde ileri geri ışınlayarak renkli ve doyurucu bir yolculuğa çıkarıyor.

FELEKTEN BİR GECE DAHA

LKİNDE EĞLENMİŞTİM. SİRADAN BİR ERKEK MUHABBETİYDİ HEPİ TOPU, AMA YİNE DE durum komedisi, karakter ve diyaloglar samimiydi, bir "After Hours" gibi satır veya paranoya maddesi de aramadığımdan üç Amerikalı yuppie'nin Vegas macerası güldürmüştü. Devam filmiyle "Felekten Bir Gece" potansiyel bir hit'ten obur bir gişe canavarına dönüşecekti. Ancak aynı vurgunu yapmak için formül üzerinde manevra yapmaları gerekiyordu. Onların tercihi, ilk denklemin değişkenlerini yenileyerek aynı tadı yakalamaya çalışmak olmuş.

Senaryo yine o ünlü telefonla başlıyor: Phil durumun fena olduğunu, ilkinden beter donlarına doldurduklarını söylüyor. Böylece merak telimize dokunuluyor ve geriye sarıyoruz: Önce her şey de ya bu gibi geliyor sahiden de. "Ben bunu görmüştüm" derken mekan, mekanla birlikte film de değişiyor, yönetmen ilk iş hadiseyi bir kat daha aşağıya ve egzotiğe çekmek için serüveni Bangkok'a taşımış. Başa gelecek en hesaplanamaz talihsizliklerin mübah sayıldığı, düşeni yiyip yutan bu şehrin çöp sokaklarına yüklenmiş her suç. İlk filmin Vegas'ına Asya'dan sert bir tokat olmuş bu. Stu bir travesti ile seks yapsın, uyuşturucu çeteleriyle kapışsınlar, Budist tapınağında sopa yesinler, Rolling Stones yelekli sevimli maymun bile ağzında sigarasıyla kokain satsın, bu vampir şehir 'felekten bir gece' komedisini daha ciddi giydirmiş bu sefer.

Yine bir düşün var ufukta. Bu kez evlenecek olan Stu dağıtmama konusunda kararlı, ikinci bir beladan uzak durmaya çalışıyor. Tipik bir macera filmi dürtmesi, çünkü aslında içindeki şeytan aksini istiyor. Kankalar yeminle bir bira içip odalarına dağılacakken yine olan oluyor ve kendilerini pis bir otel odasında buluyorlar, hafızaları kayıp. Sonrasında sağdan soldan ipuçlarıyla sır düğümünü çözecek olayların peşine düşüyorlar, gecenin filmini sararak iz sürüyorlar. Yeni karışımında macera nesnesi olarak müstakbel gelin Lauren'in genç kardeşi Teddy var, geride kesik parmağını buldukları Stanfordlu dâhi çocuk Teddy'yi arıyorlar. Spontan, içten esprilerin yayıldığı ilk filmdeki komedi alanı bu kez daha

basite kaçan, belden aşağı şakalarla döşenmiş, kovalama sahnesi, motor kazası gibi aksiyon parçalarıyla adrenalin payı arttırılmış. Kültürlerarası ve elbette ki acısız göndermeler bin kez ölçülerek yerleştirilmiş. Hatırı sayılır birkaç komik metin arasında Alan'ın rüya sekansı en ilginç: Meditasyonla belleğinin dibine inerek çok sevdiği çetesini çocuk olarak görüyor, o gece yaptıklarını çocuk halleriyle hatırlıyor.

Bu tür seri filmler, masalın yapısında tekrar eden nüveler gibi, arketiplerin, boş kalıpların, işlevlerin içini benzer biçimlerde doldurmakla yükümlüdür. İlk filmdeki kaplanın yerine maymun koymak ya da Mike Tyson'a ortama uygun yeni bir şarkı söyletmek gibi. Eski eküriden Mr. Chow yine kilit bir rolde, bu filmin bavulundan çıkan bir de Paul Giamatti var, önce arıza bir mafya gibi, sonra saf değiştiriyor. Genel anlamda bir karakter incelemesinden bahsedemsek de ilk öyküde karakterlerin kendine has kişilik sorunları vardı en azından, Vegas onlara acil durum terapisi gibi gelmişti. Burada ise 'sıkıcı bir dişçi' olmadığını kanıtlayan Stu dışında karakterlere değin bir çalışma yok. Yan oyuncular da öyle profesyonelce kullanılmış ki rastlantısal esprilere yer kalmamış.

Film bir avuç erkeğin hınzırlıklarına, aptalca davranışlarına bakıyor. Kendilerini kurt sürüsü zanneden bu adamların savunulacak bir tarafları yok. Üstelik sanki akşamdan kalmak için de iki yıl yaşlanmışlar. Artık vücutları alkolü iyi taşıyamıyor! Dizi mantığıyla Vegas'tan sonra "Bangkok'ta yaşanan Bangkok'ta kalır" diyerek ikinci bölümü kapatıyor film. Bizim kafadarlar da hesap kesim tarihi geldiğinde bir gecelik 'ayıplarını' unutarak teybi siliyorlar. Sonunda ölen kalan yok, hatta bir suçlu adaletle teslim ediyorlar. Yani senaryonun oda servisi geldi, ortalığı temizledi, bir gişe komedisinde olması gerektiği gibi.

Sonları aynı olsa da ilki daha sempatikti!

Zach Galifianakis, Alan karakteriyle egzantrik sevimliliğini korumayı başarmış.

Filmin yaratıcı enerjisi zayıf, para daha çok aksiyona yatırılmış.

ORİJİNAL ADI The Hangover Part II
YÖNETMEN Todd Phillips
UYUNCULAR Bradley Cooper, Ed Helms, Zach Galifianakis, Paul Giamatti, Justin Bartha
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 102 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

Spontan esprilerin yayıldığı ilk filmdeki komedi alanı bu kez daha basite kaçan, belden aşağı şakalarla döşenmiş, adrenalin payı arttırılmış.

KOĞUŞ

1 974'TE ÇEKTIĞİ DÜŞÜK BÜTÇELİ BİLİMKURGUSU "KARANLIK YILDIZ" LA (Dark Star) başladığı yönetmenlik kariyerini 1978 yapımı "Yabancı"yla (Halloween) sarsılması mümkün olmayan bir boyuta taşıyan John Carpenter, sonrasında özellikle 1980'lerde çektiği çarpıcı korku-gerilimlerle ayakta kalan, 1990'ları idare ederek geçiren, 2000'leriye neredeyse pas geçen bir sinemacı. 'Korku' teması üzerinde uzmanlaşması, onun saygınlığının en temel dayanağı gibi duruyor. Aralara serpiştirdiği farklı türlerdeki birkaç çalışmasıysa Carpenter'ı 'korkutmak'tan hiçbir zaman uzaklaştırmamış anlaşılan. Bunu söylerken, son filmi "Koğuş"un dayandığı köklerden alıyoruz ilhamımızı. 2001'den bu yana beyazperdede herhangi bir filmi göremediğimiz yönetmen, son filmiyle uzmanı olduğu türe 'sürprizli' bir kapı açmaya çalışıyor. Ancak bu çabanın sınırlı bir başarıyla (buna başarısızlık da diyebiliriz) sonuçlandığını da belirtmemiz gerek.

Sinemanın ilgi alanı içine sık sık giren 'akıl hastaneleri' ve onlardan yayılan 'dehşet' üzerine bir hikaye anlatıyor "Koğuş". Akıl hastanesine kapatılan Kristen'in, hem hastane yönetimiyle hem de bir 'hayalet'le olan mücadelesini takip ediyoruz bu hikayede. Kristen'in mücadelesi, onu içinden çıkılması mümkün görünmeyen bir kapana hapsediyor, diğer koğuş arkadaşlarıyla birlikte. Bu durum, 'sürprizli' diye niteleyebileceğimiz finalle bir yere bağlanıyor ama bunun 'kurtuluş' olma ihtimali de epeyce zayıf görünüyor...

Psiyatrinin yedinci sanatı 'germe' işlevinin sıradan uzantılarından biri "Koğuş". Travmaların insan ruhunu delik deşik etmesinin yarattığı 'akıl oyunları'ni kendine malzeme yapıyor John Carpenter. Michael ve Shawn Rasmussen imzalı senaryonun ona tanıdığı kadar bir hareket alanı içinde yeteneklerini sergilemeye çalışan yönetmen, 'final sürprizi'nden başka elinde bir şey olmadığını farkında aslında. O noktaya gelene kadar yapacağı bütün hamleler, 'dolgu malzemesi'nden başka bir işe yaramayacak, bunu da biliyor. O yüzden çok da yormuyor kendini,

standart korku atmosferini ortaya koyuyor, birkaç kaçıp kovalamaca ve 'hayalet cinayeti'yle hareket sağlamaya çalışıyor bu boş bölümde. Carpenter'ın uzman ellerinin epeyce yıprandığını, nasırlaştığını da tespit edebiliyoruz buralarda; zayıf hikayeyi şahlandıracak dokunuşlar gelmiyor ondan, daha çok 'idare etme' eğilimi gösteriyor.

Güzelliğine diyecek bir şeyimiz yok ama oyun gücü konusunda fazlasıyla sıkıntılı Amber Heard, Kristen karakterinde çok da zorlamıyor kendisini (zorlasa da pek bir şey olacağı yok ya!). Kristen'in koğuş arkadaşlarında Danielle Panabaker, Mamie Gummer, Laura-Leigh ve Lyndsy Fonseca'ysa Heard'den aşağı kalır gibi değiller performans zayıflığında. Bütün bu genç aktrisler, hikayenin yerinde sayan görüntüsüne ayak uydurup aynı profili veriyorlar. Sadece onların canlandığı karakterlere yaslanan hikayede böylesi bir durumu avantaja çevirmek gibi bir beceriye de rastlayamıyoruz filmde. John Carpenter'dan beklediğimiz olmuyor anlayacağınız!

"Koğuş"un ufak tefek hoşlukları da yok değil, her ne kadar bunlar bütünü kalkındırmıyor olsa da... Örneğin D.R. Anderson'ın canlandığı hastabakıcı Roy, kızların motivasyonsuzluğunu ara sıra kırabilen tek karakter gibi. Onun özellikle bir sahnede (kızlardan birinin hastaneden çıkabilmek için onunla yatmayı önerdiği sahne) gösterdiği 'insani' tepki, filmin yaratmak istediği atmosfere en yakın anları getiriyor beraberinde. Yalnızca korkuya prim tanıyıp 'olgunlaşma' çabası sezilmeyen hikayenin bu tür hamlelere daha çok ihtiyacı olduğunu da hissettiriyor bu sahne.

Carpenter'ın yaklaşık 10 yıl bekleyip çektiği filmin bu olması, onun sinemasını sevenler olarak üzüyor bizi. Yapacak bir şey yok; kimi yönetmenler zamana ayak uyduramıyor, bir süre sonra yerinde saymaya başlıyorlar. Şükür ki, vaktiyle çektikleri enfes çalışmalar yerli yerinde duruyor! 📺

'Hayalet' de olmasa bu filmin yaslanacağı herhangi bir korku unsuru kalmayacak!

Sürprizli finalin üzerine son derece sıradan bir 'ekstra çıkış' koymak, Carpenter'a yakışır cinsten değil.

ORJİNAL ADI The Ward
YÖNETMEN John Carpenter
OYUNCULAR Amber Heard, Lyndsy Fonseca, Danielle Panabaker, Jared Harris, Mamie Gummer, Mika Boorem, Sean Cook, Laura-Leigh, D.R. Anderson
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 88 dk.
DAĞITIM UIP (D Productions)

Senaryonun hareket alanı içinde yeteneğini sergilemeye çalışan John Carpenter, 'final sürprizi'nden başka elinde bir şey olmadığını farkında.

ATEŞLİ ODA

A FİŞİ YA DA FRAGMANI GÖRENLERİN, BU 'HÖDÜK' TÜRKÇE İSMİ DUYANLARIN AĞZI hiç sulanmasın, "Ateşli Oda" o bildik 'yaz erotikleri'nden biri değil! Kısaca; film boyunca çıplak göreceğimiz iki kadının bir gecelik masalsı, yürek yakan yıldırım aşkı. Bize öyküyü anlatansa, Roma'daki bir otel odası... Kamera, girişteki ve finaldeki dış çekimde dahi sokağa çıkmayıp, her şeyi pencereden bize gösteriyor. Belki de odada olan biziz, 'görünmez' olarak her şeye tanık oluyoruz.

Söyleyeceği sözü, oyuncuların bedenini ve karakterlerin duygularını tüm çıplaklığıyla ortaya döken bir film bu. Öyleyse, madem film elini açık oynuyor, biz de filmi izleyecek olan 'homofobik'lere 'hayrete şayan' bulacakları bazı ipuçları sunalım. Kadın-erkek fark etmez; bir eşcinsel başka bir kentte, hele ki bir otelde kalıyorsa, bu filmde anlatılan 'macera' onun sıkça yaşadığı deneyimlerden biridir. Barda, parkta, saunada yahut yolda tanışacağı 'bir gecelik' partnerlerle benzer ilişkiler yaşar. Üstelik tanıştığı kişi genelde 'kendi dünyası'ndan olmayan, yani heteroseksüel dünyaya ait biridir. Aynı 'cins'ten iki insan gecenin bir vakti otelin önüne geldiğinde, bir içki içmek bahanesiyle kendilerini önce odada, sonra yatakta bulabilir. Dolayısıyla filmde akla düşebilecek "Ama Natasha eşcinsel değil, nasıl Alba ile bunu yaşar?" sorularına baştan bir şerh düşelim.

Film, Natasha ile Alba'nın tüm toplumsal ahlak dayatmalarından 'soyunarak' azade oldukları, doğaya, öze döndükleri ve kendilerini içgüdülerine, duygularının akışına bırakarak mutluluğu tattıkları saatleri gösteriyor bize. Gördüklerimize inanmamızı sağlayan en önemli etkenlerden biri de başroldeki iki muhteşem kadın; İspanyol Elena Anaya ve Ukraynalı Natasha Yarovenko... Bedenlerini sakınmadan kendilerini oyunculuğa teslim etmeleri sayesinde, bir süre sonra çıplaklıkları da gözden kayboluyor sanki. Kimse, bir gecede 'aşk' olur mu demesin, elbette olur. Dilleri aynı olmasa bile, odadaki ilk saatlerinde birbirlerine anlattıkları yaşam öyküleri 'yalan' olsa ne yazar? Hem gün ışığında, gecenin sihri

aydınlıkla beraber yok olduğunda, geri dönecekleri hayatları ne kadar 'gerçek' ki?

Gelelim müziklere ve enfes görüntü çalışmasına... Özellikle "Loving Strangers" adlı şarkının dilinize yapışmaması çok zor. Öte yandan tek göz otel odasında iki saate yakın süren bir öyküyü hiç sıkmadan anlatabilmek, beyaz rengi bu denli akılda kalıcı kullanabilmek ustalık işi. Ayrılık vakti yaklaştıkça, Natasha'ya tutulduğunu anlayıp acı çeken Alba'nın, duvardaki tabloda gördüğümüz Eros'un okuyla yaralanması ve kanaması, filmin hem en acıtıcı bölümü hem de simgesel anlatım açısından bir zirve.

Kimi anlarında "Paris'te Son Tango" ya da "Gün Doğmadan"ı (Before Sunrise) çağrıştıran "Ateşli Oda", bu yılın Oscar adayı filmlerinden "İki Kadın, Bir Erkek" (The Kids Are All Right) hetero ilişkiye prim veren yapısına da 'nanik' yolluyor. Kızlar, gece odaya gelip kendileriyle seks yapmak isteyen yakışıklı otel çalışanı Max'ı, üstelik güle oynaya geri gönderiyorlar.

Filmin 'cesur'luğu bu kadarla kalmıyor. Natasha'nın anlattığı, öz babası tarafından taciz edilen ikiz kardeşinin yaşadığı 'o deneyim'i kıskanması, hissettiği haz ve şehveti açık etmesi; insan doğasını ele veren, karanlık tarafla yüzleşmenin sinemada zirve yaptığı anlardan biri. Neticede 'homofobik'lerin ve de aşkı hiç tatmamışların pek bir şey anlamayacağı, dahası sıkıcı bulabileceği "Ateşli Oda", o meşhur 'Türk aile yapısı'nı yerle yeksan etmesinden korkulan ilişkilerin bir dökümü. Muhtemelen asla, ahlakımızı 'Murtaza' gibi koruyan TV'lerimizde gösterilemeyecek bir yapıt. Son jenerik akarken akla geliveriyor işte; 'Adamlar' bunları anlatırken, biz halen neyi nasıl örtbas edebiliriz, Türk aile yapısı safasatısıyla hazları nasıl hasıraltı ederiz, interneti nasıl TV'leri yaptığımız gibi çocuk bahçesine çeviririz derindeyiz, ne yazık ki.

Elena Anaya ve Natasha Yarovenko, bir daha silinmemek üzere hafızalara kazınıyorlar bu filmle.

Filmin çekildiği sokağı ve oteli bulmak isteyenleri, Google Earth'e girince acı bir sürpriz bekliyor. Maalesef böyle bir yer yok!

ORIJİNAL ADI Habitación En Roma
YÖNETMEN Julio Medem
OYUNCULAR Elena Anaya, Natasha Yarovenko, Enrico Lo Verso, Najwa Nimri
YAPIM 2010 İspanya
SÜRE 109 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Türkçe ismine bakıp kimsenin ağzı sulanmasın, o bildik 'yaz erotikleri'nden biri değil bu! Eşcinsel sinema külliyatına, sağlam bir film ekleniyor.

GÖRDÜĞÜM EN GÜZEL KADIN

ORİJİNAL ADI La Prima Cosa Bella

YÖNETMEN Paolo Virzì

OYUNCULAR Micaela Ramazotti,
Stefania Sandrelli, Claudia Pandolfi

YAPIM 2010 İtalya

SÜRE 122 dk.

DAĞITIM M3

(Mars Production – Kurmaca Film)

İtalya'nın bu yılki
Oscar adayı, bir
edebiyat öğretmenin
büyüme öyküsünü,
renkli şekilde anlatıyor.

PAOLO VIRZİ, KOMEDİYLE DRAMİ
HARMANLADIĞI "GÖRDÜĞÜM EN GÜZEL
Kadın" da, büyük ölçüde Anna'nın oğlu
Bruno'nun bakış açısından ve anılarından
yola çıkıyor. Yaklaşık 40 yıla yayılan bir hikayeyi geri
dönüşlerle anlatan ve İtalyan sinemasının yeni
Guiseppe Tornatore'si olarak da tanımlanan Virzì ile
filmin arasındaki kişisel bağların fazla oluşu (olayların
geçtiği Livorno'da doğmuş, Anna'nın gençliğini eşi
Micaela Ramazotti canlandırıyor) dikkat çekici.

Hikaye, 1971'de, sahil kenti Livorno'da yapılan 'en
güzel anne yarışması' ile başlıyor. İki çocuk annesi,
güzeller güzeli Anna yarışmayı kazanıyor ve bu da
ailenin dağılma sürecini başlatıyor. Kocasının
kıskançlık krizlerine dayanamayıp Bruno ve Valeria'yı
aldığı gibi evi terk ediyor. Anna çok akıllı olmasa da
güzelliğinin getirdiği bazı fırsatları değerlendirmeye
çalışıyor. Valeria ve Bruno'nun çocuklukları Anna'nın
fedakarca ayakta kalma mücadelesi içerisinde
dağınık, hareketli ve iniş çıkışlı geçiyor. Özellikle
Bruno'nun hayat dolu, hafif yürekli ve çok güzel bir
kadın olan Anna'ya duyduğu Ödipal aşkı işleyen

yönetmen, onun sorunlu yetişkinliğinin nedenini de
büyük ölçüde bu kompleksi aşamamasına bağlıyor.

Anna'nın aksine Bruno, yaşamdan zerre zevk
almayan, hâlâ parkta torbacılardan ot almanın
peşinde, kronik mutsuz, asla büyümeyecek bir ergen
gibi yaşıyor. Psikiyatrist Irwin Yalom'un, "İnsan ya
kendi babası haline gelir ya da ebedi oğul olarak kalır"
cümlesi Bruno'yu anlatıyor. Günün birinde yıllardır
görüşmediği kız kardeşi gelip de annesinin ölümcül
biçimde hasta olduğunu söyleyince, Bruno'nun
kendisi ve ailesiyle hesaplaşma süreci de başlıyor.

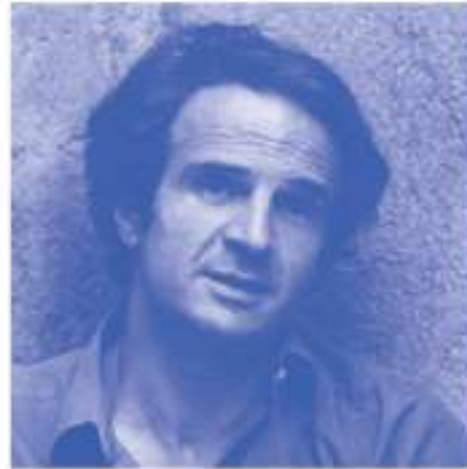
Klasik melodramlardan hoşlananlar, hem
güldüren hem de gözyaşına davet eden bu filmi de
seveceklerdir. Anna'nın gençliğini canlandıran
Ramazotti'den daha coşkulu, cazibeli ve ilham verici
biçimde Anna'nın yaşlılığını canlandıran Stefania
Sandrelli ise filmin belki de tek kozu! 📺

👍 1970'lerin sıcak renklerle anlatımı ve Anna'nın figüranlık yaptığı
filmde Marcello Mastroanni'nin yer alması gibi espriler albeni katıyor.

👎 Filmin uzunluğu, geçmişle bugün arasındaki gidiş gelişler zaman
zaman tempoyu düşürüyor.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde

KALEDEKİ YALNIZLIK

YÖNETMEN Volga Sorgu

UYUNCULAR Numan Çakır,

Özlem Tekin, Tolga Sarıtaş,

Nur Sürer, Menderes Samancılar

YAPIM 2010 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM MFP-CineGroup (Çimen Yapım)

Film, 39 yaşındaki yoksul bir amatör takım kalecisinin daha nereye kadar düşebileceğini sorguluyor.

BİLİNİR Kİ, İYİ BİR FUTBOLCU TEKNİK DİREKTÖR OLDUĞUNDA oyuncularından da kendi performansını bekler. Bugüne dek hep 'küçük rollerin' iyi ve rahat oyuncusu olarak tanıdığımız Volga Sorgu için de aynısı geçerli sanırım. Sorgu'nun ilk yönetmenlik denemesi "Kaledeki Yalnızlık"ın en önemli özelliği, neredeyse tüm kadronun harika oyunculuklar sergilemesi.

39 yaşında, ömrü zımparamsı sahalarda amatör takım kalesini koruyarak geçmiş, hayalleri kapağı 3. lige atmakla sınırlı Nurettin'e odaklanarak, yer yer güldürücü, zaman zaman hüzünlendirici tipik bir 'Hayat fena halde futbola benzer' öyküsü sunuyor "Kaledeki Yalnızlık".

Kendi otomobiliyle yaptığı kazada karısını ve geleceğini yitirmiş, lise öğrencisi oğlu Feyyaz'la birlikte gecekondusunda yaşayan cebi delik Nurettin, 'yırtmak'tan umudunu kesmiştir ama oğlunu dershaneye kaydettirebilmek için hayatı 'tırmalamayı' sürdürmektedir. Yıllar sonra Almanya'dan gelen baldızı Zenoş, bu yarım çekirdek ailenin havasını bir

anda değiştirirse de son bir maç ve aldığı şike teklifi Nurettin'in önünde havuç gibi sallanmaktadır.

Küçük mahalle-meyhane-kahvehane duyarlığını klasik Yeşilçam anlatım kalıplarına dayanarak amatör futbol liglerinin acınası gerçekliğiyle harmanlayan Volga Sorgu, son dönem sinemamıza damga vuran "Bornova Bornova"dan "Bahtı Kara"ya, "Kara Köpekler Havlarken"den "Başka Sementin Çocukları"na açılan yelpazeye yeni bir renk katıyor, hatta "Karate Kid 3"e bile selam çakıyor.

Feyyaz'ın babasına "Annem seninle evlenmeseydi şimdi biz de Almanya'daydık" demesi ya da Tarlabası civarından getirilen Afrikalı kalecinin Kürtçe konuşması gibi hoş sahnelerle birlikte futbol çekimlerinin de gayet eli yüzü düzgün olduğunu belirtelim ve bu 'süper amatör' filmin, kırmızı-yeşilli takımdan çok daha fazla seyirci toplamasını dileyelim.

 İki kulüp başkanını canlandıran Erkan Can ve Cengiz Sezici'nin oyun güçlerine şapka çıkartılır.

 Açılıştaki 8-0'lık maç, maalesef pek iyi resmedilememiş.

HAYVANLAR ALEMİ BELGESELLERDEN ÇEKİLİYOR!

31 MAYIS - 5 HAZİRAN 2011
BELGESELE BAKIŞINIZ
DEĞİŞECEK!

MEKANLAR:
AKBANK SANAT
FRANSIZ KÜLTÜR MERKEZİ
PERA MÜZESİ ODİTORYUMU
CEZAYİR SALONU
SİSMANOĞLIO MEGARİ
IFEA

**DOCU
MENT
ARIST**
istanbul
belgesel
günleri

DEHŞET EVİ

ORJİNAL ADI Secuestrados
YÖNETMEN Miguel Ángel Vivas
OYUNCULAR Fernando Cayo,
 Ana Wagener, Manuela Vellés
YAPIM 2010 İspanya
SÜRE 90 dk.
DAĞITIM M3 (Mars Production)

"Dehşet Evi" taklit ile
 ilham arasında gidip
 gelen bir film. Çıkış fikri
 doğrudan Haneke'nin
 "Ölümçül Oyunlar"ı...

MICHAEL HANEKE BİLE KENDİ FİLMİNİN
 YENİDEN ÇEVİRİMİNİ YAPTIKTAN SONRA
 kimseden "yine bir 'Ölümçül Oyunlar'
 (Funny Games) taklidi yapmış" diye
 şikayet etmeye lüzum kalmadı herhalde.

"Dehşet Evi", taklit ile ilham arasında gidip gelen
 bir film aslında. Zengin bir ailenin yeni taşındığı eve
 baskın yapıp yağmaya girişen ve terör estiren üç suçlu
 söz konusu...

Çıkış fikri doğrudan "Ölümçül Oyunlar"... Hatta
 aralarda ustasına selam göndermeyi de ihmal etmiyor
 yönetmen Miguel Ángel Vivas. Daha filmin başında
 taşıma şirketi elemanının omzunda golf sopalarını
 görüyoruz. Sopaların "Ölümçül Oyunlar"daki gibi etkin
 bir fonksiyonu yok ama. Yine filmin ortalarına doğru
 çetenin bir üyesinin anne ile kız arasına oturup
 televizyonu açtığı bir sahnede de yine ufaktan ufağa
 bir 'funny' göndermesi mevcut (ki bu sahnede
 işgalcinin kameraya bakıp konuşmaya başlayacağı
 hissine kapılıyorsunuz).

Taklit kısmında çuvaldamadan ilerleyen "Dehşet
 Evi", özgünlük noktasında bir aşağı bir yukarı gidip

geliyor.

"Dehşet Evi"nin, örnek aldığı "Ölümçül Oyunlar"
 tarzında burjuvazi eleştirisi yapmak gibi bir derdi yok.
 Tam tersine, faşizan bir bakış açısı var filmin. Çete
 üyelerinden birinin taşıma şirketi çalışanı olduğunu
 öğreniyoruz önce. Asıl şok ise, saldırganların Arnavut
 olması.

İşin sosyokültürel yanını bir tarafa bırakıp gerilim
 noktasına odaklandığımızda ise ilginç bir detay çıkıyor
 karşımıza. Bu 'ev gerilimi'nde tansiyonun yükseldiği
 anlar, evin dışındaki kısa dakikalarda yaşanıyor. Evin
 içindeki şiddetin yerine babanın dışarıda yaşadığı
 trajedinin etkisi çok daha derin ve manalı.

"Yetimhane"de [El Orfanato] ailesini korumaya
 çalışan baba rolünde izlediğimiz Fernando Cayo'yu
 yine ev odaklı bir gerilimde görmek de "Dehşet
 Evi"nden tür tutkunlarına hoş bir sürpriz.

Açılış sekansı, görünmeyen şiddetiyle, filmin en başarılı bölümü...

İspanyol sinemasının son dönemdeki yükselişine ayak
 uydurmaktan uzak, gereksiz bir şiddet gösterisi...

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

SEVİMLİ CÜCELER CİNO VE JÜLYET

ORJİNAL ADI Gnomeo & Juliet

YÖNETMEN Kelly Asbury

SESLENDİRENLER James McAvoy,

Emily Blunt, Ashley Jensen,

Michael Caine, Maggie Smith

YAPIM 2011 İngiltere-ABD

SÜRE 84 dk.

DAĞITIM Tiglon

Tatil yaklaşırken karne hediyesi animasyonlar da sökün ediyor. Bu, vasatı biraz aşan ortalama bir örnek.

OYUNCAK HİKAYESİ’NİN BÜYÜK BİR İNOVASYON OLDUĞUNU “SEVİMLİ CÜCELER CİNO VE JÜLYET”’i izlerken yeniden fark ediyorsunuz. Burada referans verdiğimiz mesele sadece üç boyutlu bilgisayar animasyonları değil tabii. “Sevimli Cüceler”de, “Oyuncak Hikayesi”nin temel espri yapısı da tekrarlanıyor. Etraflarında insanlar varken cansız birer nesne gibi davranan (ve zaten öyle olan) karakterler, insanlar görmezken cana geliyor. Kurmuş oldukları sosyal yapıda birer birey olarak rol oynuyorlar. Aynen “Oyuncak Hikayesi” gibi bu filmde de insanlara ‘basıldıkları’ sahnelerde aniden cansız kesilerek esas sahiplerine karşı bir ‘piyes’ sergilemeyi de ihmal etmiyorlar.

Film, “Oyuncak Hikayesi”nin ana fikrini, Shakespeare’in meşhur trajedisiyle harmanlıyor. Türkiye’de bahçecilik fayda esasına dayalı olduğu için (bizde domates, biber ekilir ki yemeklik malzeme çıksın) kültürümüzde yer almayan dekoratif bahçe cüceleri, bu filmin cana gelen ‘cansız’ kahramanlarını oluşturuyor. İki düşman bahçenin iki düşman cüce ailesi olarak birbirlerine kin besliyorlar. Tabii ailelerin

Romeo’su ve Juliet’i birbirine âşık olunca serbest bir Shakespeare uyarlaması/mizahı gemi aza alıyor.

Filmde seslendirmenin öne çıktığını söylemek mümkün. Sayısı az olan İngiliz yapımı bilgisayar animasyonlarından biri olan “Sevimli Cüceler CİNO VE JÜLYET”, her birinin sesi tanıdık gelen İngiliz aktörlerden güç alıyor. (Tabii seslendirmeli versiyonu tercih ederseniz bundan mahrum kalacaksınız.)

Genel olarak vasatı bir iki santimetreyle aşan fakat unutulmaz olmak gibi bir çabası bulunmayan film, ince esprileriyle yetişkin seyirciyi de yer yer gülümsetiyor. Filme serpiştirilmiş Shakespeare referansları bunun başında geliyor. Absürt mizaha yakınsayan “Amerikan Güzeli” (American Beauty), Elton John ya da David Hasselhoff esprileri gibi çim biçme makinesi reklamı da filminden geriye çocuksu olmayan birkaç şaka olarak kalıyor.

Shakespeare’in bir karakter olarak filme katılması ve olaylar üzerine yorum yapması yaratıcı ve hoş bir espri olmuş.

Bu işi en iyi hâlâ Pixar yapıyor. Teknik olarak ne kadar yakınsalar da diğer yapımlar Pixar’ın ‘ruhunu’ bir türlü yakalayamıyor.

FELEKTEN BİR GECE DAHA

KALEDEKİ YALNIZLIK

KOŞUŞ

X-MEN: BİRİNCİ SINIF

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVI UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
ATEŞLİ ODA		★★★★						
DEHŞET EVİ		★★			★	★★	★★	
FELEKTEN BİR GECE DAHA					★★	★★★★	★★★★	
GÖRDÜĞÜM EN GÜZEL KADIN		★★					★★	
KALEDEKİ YALNIZLIK			★★★★					
KOŞUŞ		★★			★★	★★	★★★★	
SEVİMLİ CÜCELER CİNO VE JÜLYET				★★★★			★★★★	
X-MEN: BİRİNCİ SINIF	☆☆☆☆☆	★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	
BAŞKA BİR YERDE	★★★★	★★★★			★★	★★★★	★★★★	★★★★
DEVLERİN GÜNAHI			★				★★★★	★★
GÖNÜL AVCISI		★★★★					★★	
İHANET		★★★★				★★★★	★★★★	★★★★
KADIN İSTERSE		★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KARAYİP KORSANLARI: GİZEMLİ DENİZLERDE	★★★★	★★★★	★★		★★★★	★★	★★★★	★★★★
MİSAFİR			★★			★★	★★★★	
ÖDÜNÇ SEVGİLİ		★★					★★	
ŞEYTANI GÖRDÜM	★★★★	★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	
TROLL AVI	★★★★	★★★★			★★	★★★★	★★★★	
TÜRKAN		★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★	
ZOR HEDEF		★★★★				★★★★	★★	
BROADWAY ÜZERİNDE KURŞUNLAR		★★★★	★★★★			★★★★	★★★★	
SİYAH KUĞU	☆☆☆☆☆	☆☆☆☆☆	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆
UFAK SAHTEKARLIKLAR		★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★
YARAMAZ HARRY	★★★★	★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
YOK YA!		★★			★★★★	★★		

MARILYN VE ANKARALI MERYEM

Marilyn Monroe'nun 85. doğum gününü kutluyor ve Nazlı Eray usulü polisiye roman "Marilyn: Venüs'ün Son Gecesi" yle, ölümsüz efsanenin girdiği 'çıkamaz' sokağı tanıyarak, kuşkulu ölümünün üzerindeki sis perdesini aydınlatmaya çalışıyoruz.

22 MAYIS 2011 TARİHLİ AKŞAM GAZETESİNİN PAZAR EKİNDEN BİR BAŞLIK: "TÜRKAN SULTAN, MARILYN Monroe'ya özendi." Bir giyim firması, Türkan Şoray'ın efsane olmuş fotoğraflarını taşıyan tişörtler üretmiş. Şoray, "Marilyn Monroe tişörtlerini gördüğümde, bir gün benim de tişörtlerimi yaparlar mı acaba, diye düşündüm" demiş.

31 Mayıs tarihli Radikal'de de şöyle bir haber var: "Efsane Sarışının Hiç Görülmemiş Kareleri". Fotoğrafçı Anton Fury'nin 1980'de bir eskiciden iki dolara satın aldığı negatifter arasında Marilyn Monroe'nun daha önce hiç görülmemiş sekiz karesi çıkmış... Son günlerin gazetelerinde, aransa eminim ki daha pek çok habere rastlanır Monroe'yla ilgili.

Doğumundan 85, ölümünden 49 yıl sonra Marilyn Monroe, gerçek adıyla Norma Jeane Mortenson, haberlerin, keşiflerin konusu oluyor, yıldız mertebesindeki sanatçılar tarafından da özenilir olmayı sürdürüyor görüldüğü gibi. Sinema tarihinin en güzel kadınlarından biri ama kesinlikle en hüznün verici portresi olan Marilyn, Roma mitolojisindeki güzellik tanrıçası ve gökyüzünde güneş ve aydan sonraki en parlak gezegen olan Venüs gibi, ışıldamay halen sürdürüyor bir anlamda.

Bir yıl önce, Arka Pencere'nin 31. sayısındaki "Doğum Günün Kutlu Olsun Norma Jean" başlıklı TRENDEKİ YABANCI'da, her doğum gününde, yani her 1 Haziran'da, Marilyn Monroe'yu anan bir yazı yazma, tercihen de Marilyn Monroe'ya dair bir kitabı tanıtmaya sözü vermiştim. Arka Pencere'nin periyodu nedeniyle, iki günlük bir gecikmeyle sözümü tutuyorum.

Geçen yılki yazımda, ülkemizde 1972'nin Haziran ayında yayımlanan, Alvah Bessie imzalı "MM: Sarışın Bomba" (Bilgi Yayınevi) adlı biyografik romandan söz etmiştim. Şimdi sırada, Marilyn Monroe'yu başrole oturtan, gerçekten sıra dışı bir roman olan,

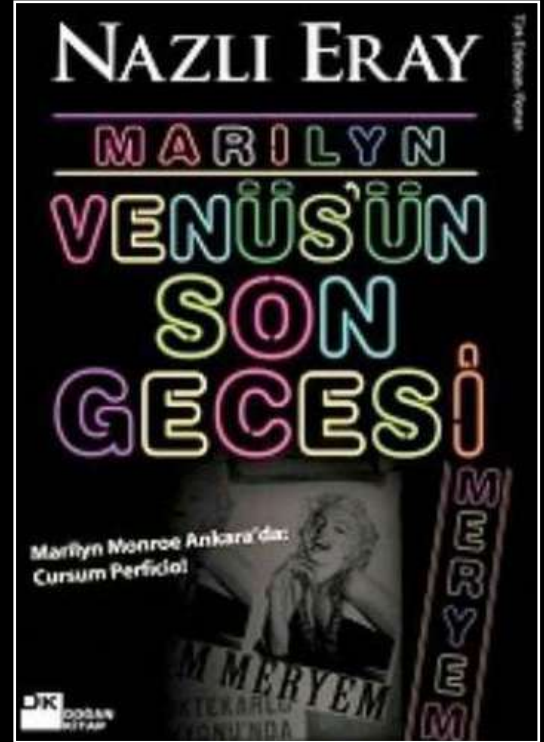
Nazlı Eray'ın kaleminden çıkma "Marilyn: Venüs'ün Son Gecesi" var. Doğan Kitap tarafından yayımlanan romanın kapağında bir de spot dikkat çekiyor: "Marilyn Monroe Ankara'da: Cursum Perficio". Latince sözün, "Yolumu tamamladım" anlamına geldiğini de hemen belirtiyim.

Nazlı Eray, okurlarını 1962 yılının Los Angeles'ına, sıcak bir yaz gecesine, Marilyn Monroe'nun öldüğü darmadağın odaya, yatağının kenarına kadar götürüyor. ABD siyasi yaşamının 'lanetlileri' John Kennedy ve Robert Kennedy kardeşlerle girdiği 'çıkamaz' sokağın ekseninde, Marilyn'in kuşkulu ölümünü araştırıyoruz hep birlikte. Daha doğrusu, Nazlı Eray usulü polisiye roman keyfi sürerek, günümüzün Ankara'sında Kennedy Caddesi'ndeki Kennedy Taksi Durağı'ndaki şoförlerden birini de yanımıza alarak 'esrarengizlik perdesi'ni aralamaya çalışıyoruz.

Marilyn'in psikiyatru Dr. Ralph Greenson, yardımcısı bayan Eunice Murray, cesedi ilk teşhis eden Çavuş Clemmons, otopsiyi yapan Dr. Noguchi, Başkan ve Adalet Bakanı olan Kennedy kardeşler, Ankara'daki İvedik Caddesi No: 7'de oturan pavyon şarkıcısı Sarışın Meryem bu labirentimsi öyküde 270 sayfa boyunca arziendam ediyorlar, birer gölge olarak önümüzden geçiyorlar. İşin içinde ABD derin devletinin olduğunu da önemle ekleyeyim.

Eray, olayın intihar değil cinayet olduğunun altını çizerek, büyümlü gerçekçiliğin yetkin bir örneğini veriyor "Venüs'ün Son Gecesi"nde. Üstelik olan biten her şeyi, bir televizyon programında canlı olarak izliyor; Marilyn Monroe'nun, Bayan Kahkaha'nın ve Gece Kuşu'nun olduğu programda, rüyaları, hayalleri ve gerçekleri kurcalıyoruz.

Bir söyleşide, kitabın nasıl bir hazırlık çalışmasına dayandığı sorusunu şöyle yanıtlamış Nazlı Eray: "Yıllardır okuduğum, araştırdığım, ilgimi çeken konular bunlar. Marilyn-Başkan Kennedy ve Robert Kennedy

üçgeni, o tuhaf intihar; o korkunç suikastlar bende daima büyük bir merak uyandırır. Üstelik üç olay da henüz çözülememiş."

Bana soracak olursanız, olayın özeti kitabın 86. sayfasındaki şu satırlarda: "Cinayet, dedi. Kennedy kardeşler ile olan ilişkisi basına sızmıştı. Robert Kennedy ilişkisini bitirmişti onunla. Marilyn iki kardeşin de kendisini bırakmış olmasını hazmedemiyordu. Robert Kennedy ona ümit vermiş, Ethel'den boşanıp onunla evleneceğini söylemişti. Kim bilir, nasıl bir anda söyledi bunu. Ethel'i hiçbir zaman bırakamazdı o. Hem de koyu bir Katolikti. Kennedy'leri yok etmek isteyen güçler, bu cinayeti onlara yükleyip Kennedy adını bitirmek için Marilyn'i öldürdüler, dedi."

Doğum günün kutlu olsun Norma Jean...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

BENİM GÜZEL IDAHO'M

Amerikan bağımsızlarının büyük ustası Gus Van Sant, "Benim Güzel Idaho'm"la (My Own Private Idaho) Shakespeare'in "4. Henry"sini modernize ederken, River Phoenix ve Keanu Reeves de bu varoluşsal yol filmini taçlandıran performanslara ulaşıyorlar.

WILLIAM SHAKESPEARE'İN "4. HENRY"SİNİN 'ERKEK FAHİŞELER' DÜNYASINA UYARLANMIŞ HALİ "BENİM

Güzel Idaho'm", bize 'dönüşüm' üzerine etkili cümleler dinlettirirken, öte yandan da 'aşk tomurcukları'nı çekinmeden serpiyor etrafımıza. Bunu yaparken 'dikenli tellerle örülü' bir duvara yaslıyor sırtını ve kanayan bir yarayla yüz yüze bırakıyor bizleri.

Scott ve Mike adlı iki 'erkek fahişe'yi odağa yerleştiriyor öykü. Hem erkeklerle hem de kadınlarla yatıp kalkarak hayatlarını kazanan, uyuşturucuyla içli dışlı bir yaşam süren bu iki genç, aralarındaki duygusal yakınlaşmayı dile getiremeseler de 'hissedilen'den kaçış olmadığını biliyorlar. Mike'in saplantısı haline gelen annesini bulma isteği, onları İtalya'ya kadar uzayacak bir yolculuğa çıkarıyor. Sonrasındaysa 'hayatın cilveleri' bu iki kadersizi hallaç pamuğu gibi savuruyor...

River Phoenix'le Keanu Reeves'in öyküyü domine eden performansları, temel olarak bir 'yol filmi' atmosferini salıp olan yapımı taçlandırma işlevi üstleniyorlar. Gençliklerinin onlara verdiği dinamizmle öyküye tutunan, birbirlerinin ruhlarından güç alan bu iki aktör, film boyunca savrulan karakterlerin dünyasında patinaj yapıyorlar, 'arayış'ın dayattığı 'dönüşüm'ü ustaca yansıtıyorlar. Onların yarattığı 'kırılgan' atmosferde 'sert' kalabilmek son derece güç, tepkisiz kalmaksa olanaksız görünüyor.

Gus Van Sant'ın karakterleri tanımlama becerisini üst sınırlara taşıdığı filmde, gerçekle gerçeküstünün kesiştiği noktayı işaret eden bir anlatım dikkati çekiyor sıklıkla. İki kahramanın yolculuk öncesi,

yolculuk ve yolculuk sonrasında yaşadıkları bir yandan gerçekliğe sıkı sıkıya tutunurken, öte yandan da bu gerçekliğin kaçış noktalarında gerçeküstü bir kulvara doğru kayıyor. Mike karakterinin narkolepsiden (istemsiz uyku hastalığı) mustarip olması, belki bu 'trafik'in başlıca müsebbibi. Onun sayısız 'arıza'yla vücut bulan ruh haline Scott karakterinin delişmen ama dengesiz yapısı da eklenince, ortaya gerçeklikten kaçan 'renkli' karakterler mozaiği çıkıyor. Bunlara uyuşturucunun 'kafa kırıklığı'nı da yansıttığınızda elinize tam bir uçup kaçmaya müsait olay örgüsü geçiyor.

Her iki karakterin öykü boyunca yaşadıkları gelişim/paylaşım/dönüşüm, filmin içindeki merak unsurunu da tetikliyor. İkiliğin geçmişlerinden gelen ayrıntıların onlara dayattıkları, içinde bulundukları dünyanın acımasız yüzünün sık sık öne çıkması, çevrelerindeki insanların çift taraflı çalışan beyinlerinin yansımaları, yola çıktıklarında her ikisinin kafalarındaki düşüncelerin çarpışması, aşka farklı açılardan yaklaşma eğilimleri, birbirlerine karşı besledikleri duyguların açmazlarla ivme kazanması gibi etkenler, nereye gideceğini bir türlü kestiremediğimiz bir yörünge çiziyor hikayeye.

Shakespeare metinlerine öykünen bir diyalog yazım tekniğine rastladığımız "Benim Güzel Idaho'm", içinde bulunduğu koşulları kendi isteğiyle belirleyen, belli ölçülerde anarşizm dokusunun hissedildiği bir karakterler galerisi sunuyor bizlere. Tragedya kurallarının işlediği öyküleme, Shakespeare şiirselliğine tutunan diyaloglarla da desteklenince, ortaya tadına doyum olmaz bir 'melez film' çıkıyor. Yollara

düşen 'destansı' karakterler, isyancı ruhlarının onlara sağladığı 'özgürlük'ün peşine takılıyorlar ama yalnızlıklarını geride bırakmayı başaramıyorlar bir türlü. Bu 'özürler'inden kopamadan arayışlarını sürdürürken, 'kurulu düzen'le olan ters ilişkilerini de açıkça gösteriyorlar.

1965'te Orson Welles'in de el attığı Shakespeare'in oyununu, biraz da Welles dinamikleriyle örtüştüren yönetmen Gus Van Sant, varoluşa dair bir tür 'sorgulama' tekniğiyle yaklaşıyor bu metinlere. Varoluşlarının nedeni üzerine mütemadiyen kafa yoran ama bunu içlerine sindiremeyen ve 'kaybeden' olarak hayata anlam katmanın peşine takılan karakterlerin 'eğlenirken bunalan' görüntüleri, onları her adımda yeni bir açmazla buluşturuyor ve aşmak için çaba harcamaktan ziyade engellerin kenarından dolaşarak faul yapmalarına neden oluyor. Bu 'kusurlu' hareketlerin sonuçlarıysa içinden çıkılmaz noktalara doğru savuruyor onları; etkin gibi görünmelerini sağlamasına rağmen etkisizleştiriyor, görünür gibi hissetmelerine rağmen silikleştiriyor, güçlü gibi durmalarına rağmen güçsüzleştiriyor.

"Benim Güzel Idaho'm", Portland sokaklarında başlayarak İtalya'ya kadar uzanan kederli bir 'masal' anlatıyor bizlere. Ve bu masalın köşe noktalarından kaçmaya çalışan bir 'kraliyet ordusu'nun saldırısına uğruyor Mike ve Scott. Sezgilerini kaybetmelerine neden olan bu serüven, olgunlaştırmaktan ziyade 'otobana düşüp paramparça olan bir ev' misali yerle bir ediyor onları. Tutunmaya çalıştıkları hayat, onları ters köşeye yatırıyor ve nefes almalarına bile izin vermiyor... [1]

SİYAH KUĞU

ORJİNAL ADI Black Swan
YÖNETMEN Darren Aronofsky
OYUNCULAR Natalie Portman, Mila Kunis,
 Vincent Cassel, Barbara Hershey,
 Winona Ryder
YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 103 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Fox)

Aronofsky, Portman'a
 çekimlerden önce
 Polanski'nin
 "Tiksinti" sini izlettirmiş.
 İsabet olmuş!

GELECEKTE 2000'Lİ YILLARI BİZE
 HOLLYWOOD'UN EN DEĞERLİ
 yönetmenlerinden birini kazandırdığı için
 şükranla yad edeceğiz. 1998'den beri
 birbirinden nadide dört film çeken Darren
 Aronofsky, "Siyah Kuğu" ile sanatını zirveye taşıdı...
 New York'ta annesiyle yaşayan Nina,
 profesyonel anlamda zirveyi hedefleyen bir
 balerindir. Önüne harika bir fırsat çıkar: Hocası
 Thomas onu yakında sahneleyecekleri Kuğu Gölü
 balesinin 'kraliçe kuğusu' seçtiklerini açıklar. Son
 derece disiplinli, titiz ve çalışkan bir hayat süren
 Nina, performansın 'Beyaz Kuğu' tarafını eksiksiz
 halleder de, iş 'Siyah Kuğu'ya gelince çuvallamaya
 başlar. Yavaş yavaş rolün altından
 kalkamayacağına, hatta rolü başkasına
 kaptıracağına dair endişe etmeye başlar. Genç kız
 rolü üstlenmenin getirdiği baskıyla başetmeye
 çalışırken gerçekte bağıni da ağır ağır yitirir.
 Sinema tarihi iyisiyle kötüsüyle psikolojik
 gerilimler çöplüğü. Artık bu konuda iyi şeyler
 yapmanın zorlaştığını düşündüğümüz bir sırada,

Aronofsky karşımıza böyle bir başyapıtlı dikiliyor.
 Sinemasal araçların ana kahramanın bozulan
 psikolojisine böylesine ahenkli eşlik ettiği film sayısı
 fazla değil. (Aronofsky, Portman'a çekimlerden önce
 Polanski'nin "Tiksinti" sini izlettirmiş. İsabet olmuş!)

Bozuk psikolojiler, bağımlılık, hastalıklı takıntılar,
 sevgi yoksunluğu Aronofsky karakterlerinin muzdarip
 olduğu başlıca dertler. Hepsi belli dozlarla "Siyah
 Kuğu"da da var. Nina içine düştüğü ruhsal girdapta
 debelendikçe batıyor. Aronofsky'nin diğer
 kahramanları gibi bir çıkmaza sürüklendiğini
 hissediyor, bunu içimiz acıyarak izliyoruz.

Film sanat icra etmenin insan psikolojisinde
 yaratabileceği tahribatı sergilediği için de kayda
 değer. Bazen bir performans icrasının insanı nasıl
 yıpratılabileceğine dair eşi benzeri bulunmaz bir
 koreografi sunuyor "Siyah Kuğu". [2]

Natalie Portman bunca ödülü ve övgüyü almayı hak ediyor.
 Fakat kadronun geriye kalanını da yabana atmayalım.

Film Oscar podyumuna tırmandıktan sonra vücut dublörünün
 Natalie Portman'ın performansı ile ilgili yorumları saçmalıktı.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Arayıcı - <http://www.haberayici.org>

WOODY ALLEN COLLECTION II

WOODY ALLEN'İN ADETA NEFES ALMADAN FİLM ÇEKMEYİ sürdürdüğü, buna rağmen her filminde belli bir düzeyin üzerine çıkmayı başardığı tartışılmaz bir gerçekken, ilkinde "Herkes Seni Seviyorum Der" (Everyone Says I Love You), "Şöhret" (Celebrity), "Sevimli Fahişe" (Mighty Aphrodite) ve "Akrebin Laneti" (The Curse Of The Jade Scorpion) adlı 'ara dönem' yapıtlarına bir arada kavuştuğumuz 'box set'lerin ikincisi de aynı dönemin bir başka dörtlüsünü buluşturuyor. İlk üçünün Türkiye sinemalarında gösterildiği kare asta "Yaramaz Harry" (Deconstructing Harry), "Broadway Üzerinde Kurşunlar" (Bullets Over Broadway), "Ufak Sahtekarlıklar" (Small Time Crooks) ve "Yok Ya!" (Anything Else) bulunuyor. Senarist-yönetmenin tipik 'takıntıları' nı resmettiği yapımlar, Woody Allen sinemasını layıkıyla takip etmek için mutlaka izlenmesi gereken filmler bize göre.

Belki hiçbirisi tam anlamıyla bir Woody Allen başyapıtı değil ama sinemacının dünyasını bütünleyen özellikler taşıdıkları da bir gerçek.

Koleksiyonun ilk filmi "Yaramaz Harry"de, bir tür 'tikanma' yaşayan yazar Harry Block'la tanışırız. Allen'in başrolü üstlendiği filmde, yazarın bu tikanmayı aşmak için harcadığı çabanın onu geçmişle yüzleşmeye kadar götürmesidir öne çıkan. Harry'nin kitaplarından fırlayan 'alter ego'larının da etkin roller üstlendikleri hikaye, her Woody Allen filminde olduğu gibi renkli simalarla baş başa bırakır bizleri. Bu isimlerin küçük hikâyeleri içinde en ilgi çekici olanı, Robin Williams'in 'fokus kaybı' yaşayan bir aktörü oynadığı bölümdür kuşkusuz. Woody Allen'in yayımlanmış hikayelerini okuyanlar için bir sürpriz değildir bu, zira sadece onun kaleminden çıkabilecek bir 'renk' tir burada yakalanan. Senaryosunun Oscar'a aday gösterildiğini de hatırlatmadan geçmeyelim bu filmi.

İkinci film "Broadway Üzerinde Kurşunlar", koleksiyonun 'en eski' Woody Allen çalışmasıdır. Hikaye, bizi idealist oyun yazarı David Shayne'in dünyasına götürür. Shayne, mafya babası Nick

Valenti'nin desteğiyle yeni oyununu Broadway'de sahneleme fırsatını yakalar. 'Sıfır' denebilecek oyunculuk yeteneğine sahip sevgilisinin başrolde oynamasını şart koşan mafya babası, bu koşuluyla genç oyun yazarını açmazda bırakır. Ama Shayne, her şeye rağmen oyununu sahneye koymaya kararlıdır, idealistliği de bir yer kadardır... Dianne Wiest'e 'yardımcı kadın oyuncu' Oscar'ı getiren, yanı sıra altı dalda daha bu ödüle aday gösterilen "Broadway Üzerinde Kurşunlar", Woody Allen dinamiklerini 1920'ler New York'una taşır. Sinemacı, kendisini oyuncu kadrosuna dahil etmediği filminde John Cusack'le doldurur bu boşluğu, kendi cümlelerini aktöre söylesin.

Sıradaki film, Woody Allen'ı bir banka soyguncusu kimliğine taşıyan "Ufak Sahtekarlıklar" dir. Ray adlı adamımız, karısı ve suç ortaklarıyla bir araya gelip bir banka soygunu planı yapar. Açtıkları kurabiye dükkanının altından bankaya doğru bir tünel kazmak plan. Ama işler beklenmedik bir yöne doğru gelişir ve karısının yaptığı kurabiyelerle servet yapmaya başlar Ray... Özellikle Tracey Ullman'ın 'kurabiyeci Frenchy' rolünde harikalar yarattığı film, Woody Allen filmografisinin 2000'lere doğru açılan kapısının ilk durağı olarak etkilidir, komiktir, sıra dışıdır. Allen, bir kez daha yapacağını yapmış, 'soygun' türüne kendi bakışını yerleştirmeyi başarmıştır.

Koleksiyonun son filmi "Yok Ya!", Woody Allen için ileri doğru atılmış bir adım değildir kesinlikle. 'Alter ego' olarak Jason Biggs'i seçen sinemacı, kendisine de 'öğreten adam' rolü biçtiği filminde tersten okunan bir aşk hikayesi izlettirir bizlere. Genç skeç yazarı Jerry Falk'un sevdiği kadınla yaşadığı 'arızalı' ilişkinin ipuçlarıyla örülü hikaye, bir yandan genç adamı manipüle eden 'deneyimli' yazar David Dovel'in varlığıyla farklı bir yöne akacağına işaretleri verir. Sonuç olarak Allen'in vasat çalışmaları arasına katılır 2003 tarihli film.

 Woody Allen'in belli bir dönemini toplu olarak bir arada bulmak, koleksiyonerler için kaçırılmayacak fırsat.

 Koleksiyonun zayıf halkası olan "Anything Else" in DVD'si daha önce de piyasaya sürülmüştü.

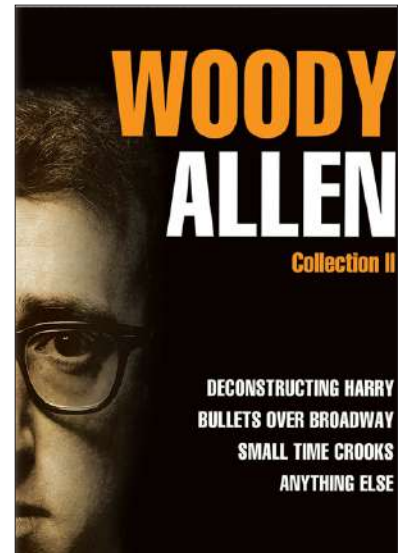
ORJİNAL ADLARI Deconstructing Harry / Bullets Over Broadway / Small Time Crooks / Anything Else

YÖNETMEN Woody Allen

OYUNCULAR Woody Allen, Billy Crystal, Demi Moore, Elisabeth Shue, John Cusack, Dianne Wiest, Tracey Ullman, Christina Ricci, Jason Biggs

YAPIM/SÜRE 1997 / 1994 / 2000 / 2003 ABD, 93 / 95 / 90 / 104 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD İngilizce
ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

Koleksiyonun üzerinde Woody Allen yazıyorsa koy sepete!

5

1

2

Hopper'ın başlıca rolleri üstlendikleri filmin oyuncu kadrosunda Jane Adams ve Schuyler Fisk gibi isimler de var.

5 - Karanlık Yıldız (Dark Star)

Bu hafta son filmi "Koğuş"la (The Ward) salonlara korku salmaya çalışacak John Carpenter. Yönetmenin ilk uzun metrajlı çalışması "Karanlık Yıldız" ise, düşük bütçesi ve 'basit' atmosferine karşın ilgiye değer bir bilimkurgu. Bu filminden beş yıl sonra "Yaratık"ı (Alien) yazacak olan Dan O'Bannon'ın da ilk senaryosu aynı zamanda.

4

3

1 - Film Çözümlmeleri-5 (Fırtına)

Aynaligeçit'i mekan edinen Film Çözümlmeleri'nin beşincisinin konusu, Kazım Öz filmi "Fırtına" (Bahoz) olacak. 4 Haziran Cumartesi 15.00'teki film gösteriminin ardından yapılacak tartışmaya yönetmen Kazım Öz'ün yanı sıra Zahir Atam ve Cemal Dindar katılacak.

2 - Belgesel Sinema 2009-2010

Belgesel Sinemacılar Birliği (BSB) tarafından 2007'den bu yana düzenli olarak yayımlanan "Belgesel Sinema" serisinin 2009-2010 sayısı yayımlandı. "Bir Sanat Formu Olarak Belgesel Sinema" temasının ana dosya olduğu ortak kitapta, kuramsal tartışmaların yanı sıra belgesel sinemaya içeriden bakışlar da yer alıyor.

3 - Almanya'dan Yepyeni

Filmler: Ölüm Bizi Ayrana Dek İstanbul Modern Sinema, üçüncüsü düzenlenen "Almanya'dan Yepyeni Filmler" seçkisini "Ölüm Bizi Ayrana Dek" başlığıyla sunuyor bu yıl. Goethe-Institut işbirliğiyle 9-19 Haziran tarihleri arasında seyirciyle buluşacak olan seçkide, 2010 ve 2011 yıllarında çeşitli uluslararası festivallerde gösterilmiş ve ödül kazanmış Alman filmleri yer alıyor. Programın temasıysa 'beraber yaşama' olarak belirlenmiş.

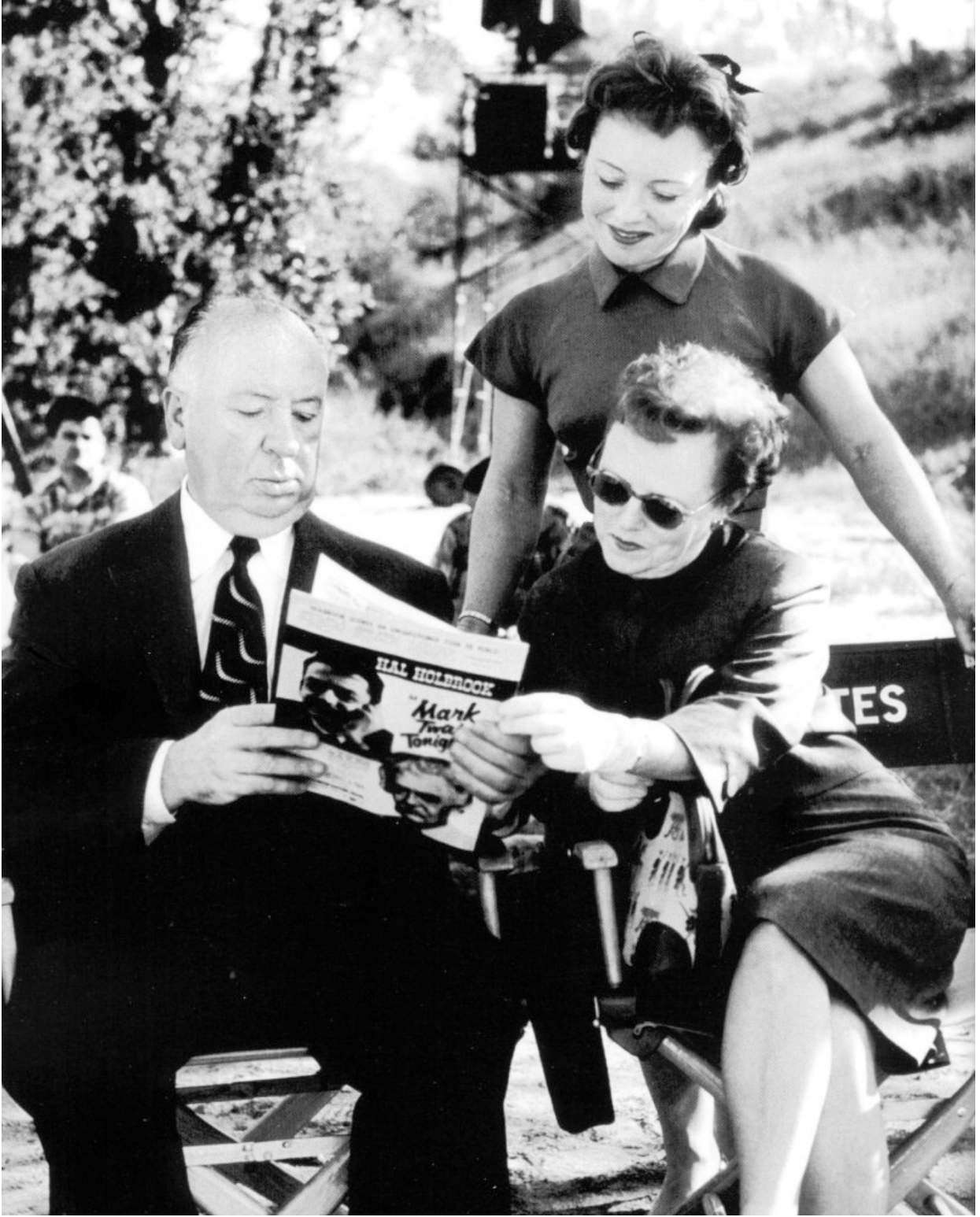
4 - Restless

Bu haftaki AŞKTAN DA ÜSTÜN bölümümüze "Benim Güzel Idaho'm"la (My Own Private Idaho) konuk olan Gus Van Sant, Cannes'da da gösterilen son filmi "Restless"te 'farklı' bir aşk hikayesi anlatıyor. Mia Wasikowska ve Henry

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER CUMARTESİ 10.00 - 12.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00

“ Eęer sinema tarihini gözden geçirirseniz, sinema yapımının entelektüeller tarafından çoğu zaman küçümsenmiş olduğunu göreceksiniz. ”

Alfred Hitchcock